

mensgeworden en heeft

Onder ons

gewoond

Contactblad Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest

Jaargang 48, December 2014

Inhoud december 2014

1. KRL – Geroepen om te delen
2. Wat doe je met je zegen?
3. Het verhaal uit Amsterdam
4. Jeroen durft het aan
5. Wereld maaltijd
6. In memoriam
7. Mededelingen

Lieve zusters, lezers,

In het briefhoofd van ons blad lezen wij: **'mens geworden en heeft ONDER ONS gewoond...'**. Dit bijbelvers vat de Kerstgedachte het best samen.

Jezus wil *communio met ons*. Op een bijbelse manier uitgedrukt: "...en men zal hem de naam geven...Immanuel... God-met-ons" (Mt. 1,23).

Als congregatie en als provincie hebben wij ons na het Generaal Kapittel beziggehouden met dit sleutelwoord van onze Congregationele Richtlijnen. Jezus leeft het ons voor. Door woord en daad laat Hij ons zien hoe we, persoonlijk en

gemeenschappelijk, *communio* in ons dagelijks leven waar kunnen maken. Elke gemeenschap heeft erover gereflecteerd hoe we deze richtlijnen het beste kunnen gebruiken in ons leven: creatief zijn, het moet haalbaar zijn, om te beginnen moedige stappen zetten. Het is beter zó te beginnen en te doen, dan met iets groots wat maar moeilijk te bereiken is. Hierbij wil ik jullie allemaal bedanken voor de tijd en inzet die jullie daarin gestoken hebben om iets praktisch op te zetten. Alle kleine en grote stappen zijn nodig en belangrijk.

Communio met God, communio met anderen en met de Schepping, daar gaan we met z'n allen voor! Het komt goed van pas dat onze toepassingen van de Richtlijnen in deze Kersttijd klaar zijn. We kunnen dit gebruiken voor onze kerstmijmeringen. En we gaan dit doen de komende jaren door! Zodoende proberen wij Jezus, God-met-ons, onder ons te laten wonen.

Zalig Kerstfeest en Genadevol Nieuwjaar!

Lieve groet,

Zr. Melina Polo SSps

Wij hopen op medewerking van u allen: als u een bijdrage voor een artikel voor ons contactblad heeft, vragen we het in te zenden vóór 15 februari 2015 naar onze e-mail adres: newonderons@gmail.com

KRL - Geroepen om te delen

De bijeenkomst van vele buitenlandse en Nederlandse paters, broeders en zusters vond plaats in het Pierson College in 's Hertogenbosch. Zr. Lili en Zr. Suchita hadden ieder met de eigen talenten meegewerkt om er samen met de overige leden van de voorbereidingsgroep een boeiende dag van te maken. Het thema luidde: **“Geroepen om te delen”**.

De versiering en de inleidende viering brachten ons in stemming. Een jonge dominee Ruben van Swieten hield een warm pleidooi om juist in onze geseculariseerde en individualistische tijd het vuur van de Geest, onze aandacht, warmte en tijd te delen naar het voorbeeld van Jezus in het Evangelie. Zelf had hij op de Zuid-As in Amsterdam een ontmoetingscentrum “De Nieuwpoort” opgericht (Verwijzing naar de twaalf poorten van “De Nieuwe Stad”, Jeruzalem). De gemeenschapsruimte was zonder televisie, radio of computer. De stilte en de rust waren hoofdzaak. Daarom was er wel een gezellige zithoek, een leesruimte en een stilteplek, zodat mensen elkaar konden ontmoeten en/of zichzelf konden hervinden. In drie andere steden zijn zulke plekken ook al tot stand gekomen.

Ondertussen gaat de aandacht en bekommernis van deze jonge dominee uit naar de vele kerken en godshuizen die momenteel gesloten worden. Kunnen juist deze prachtige gebouwen niet tot plekken van ontmoeting, onthaasting en samenzijn op een dieper niveau, omgebouwd worden?!

Wat mij ook trof was zijn oproep: “Wij zijn door de Heer geraakt en gezegend”. Wel hebben wij deze zegening ontvangen om ze aan elkaar en anderen door te geven ieder op eigen wijze en op de plaats waar wij staan! Want de wereld om ons heen verhardt zich steeds meer.

Op de Zuid-As in Amsterdam werken 60.000 mensen op 800 m² in hoge bankgebouwen. Er is geen groen te zien. Velen raken overstressed, hebben geen aandacht voor elkaar, zien geen mensen meer, kijken nauwelijks om zich heen, zien alleen nog geld, geld, geld... zijn zij niet onze “nieuwe armen”? Hoe wordt het weer “licht”? Zoals eens bij Saulus die daardoor Paulus werd en door Ananias weer werd aangesproken als “Mijn Broeder”!

In de gespreksgroepen deelden we met elkaar wat ons het meest had aangesproken in de toespraak van Ruben van Swieten en welke ideeën direct raakten aan ons eigen religieus leven en... hoe wij zelf ons geroepen voelden om te delen en hoe onze

Onder Ons Provincie Nederland

religieuze gemeenschap dit doet? De laatste opdracht luidde: “Kunnen jullie als groep dit alles samen vatten in een gebed, symbool, spreuk of een gedicht. De resultaten hiervan werden als meditatieve inleiding op de Eucharistie met elkaar gedeeld. Dit gaf een heel persoonlijk accent dat met warmte door eenieder werd ontvangen en waardoor onze multiculturele Eucharistieviering nog intenser beleefd werd. Het was voor eenieder een geslaagde dag.

Zr. Theomara Barendse

**Wat doe je met je zegen?
Je bent gezegend om tot zegen te zijn**

Toespraak Ruben van Swieten – KRL 18 oktober 2014

Het onderstaande is geen letterlijke weergave van de rede, maar een impressie. Vanwege de vorm die de toespraak had, is het wel in de directe rede weergegeven. Fouten in de weergave zijn voor rekening van ondergetekende, Tom Boesten.

Ik ging naar Bommel om de brug te zien.
Ik zag de nieuwe brug. Twee overzijden
die elkaar vroeger schenen te vermijden
worden weer burens. Een minuut of tien
dat ik daar lag, in 't gras, mijn thee gedronken
mijn hoofd vol van het landschap wijd en zijd-
laat mij daar midden uit de oneindigheid
een stem vernemen dat mijn oren klonken.
Het was een vrouw. Het schip dat zij bevoer kwam
langzaam stroom af door de brug gevaren.
Zij was alleen aan dek, zij stond bij 't roer,
en wat zij zong hoorde ik dat psalmen waren.
O, dacht ik, o dat daar mijn moeder voer.
Prijs God zong zij, Zijn hand zal u bewaren.

We gaan u even in categorieën verdelen:

- Wie van u komt van boven de rivieren?
- Wie van u komt van buiten Nederland?
- Wie van u ...?

Van kinds af aan, is mijn grootste angst geweest dat ik ooit de begrafenis van mijn ouders zal moeten meemaken. Toen ik zes jaar was, stierf mijn opa. Ik realiseerde me dat mijn mama van toen af geen papa meer had. Die gedachte deed me besluiten dominee te worden. Dat wil niet zeggen dat het geloof voor mij een vanzelfsprekendheid is of was. Ik ben niet heel kerks opgevoed. Mijn moeder vindt *Onder Ons Provincie Nederland*

het niet prettig als ik dat zo zeg, maar zo beleef ik het wel. Verder geloof ik er vaker niet in dan wel, maar de keren dat ik er wel in geloof, moeten me er doorheen helpen.

De afgelopen jaren is er iets veranderd in ons land. Ik werk aan de Zuidas in Amsterdam, eigenlijk in een soort Pauluskerk, maar dan met ogenschijnlijk maatschappelijk sterken. Ze hebben een goede baan en een hoog inkomen. In bijbelse zin zou je kunnen zeggen dat het gezegende mensen zijn. Bij zo'n zegen hoort ook altijd de vraag: wat doe je met je zegen? Je bent gezegend om tot zegen te zijn. Op de Zuidas werken ongeveer

60.000 mensen op een stuk grond ter grootte van acht voetbalvelden. Het zijn accountants, advocaten, bankiers. Het beeld dat de maatschappij van deze mensen heeft, is in de laatste jaren radicaal omgeslagen.

Accountants hebben tot taak het zakendoen eerlijk te houden. Advocaten hebben tot taak het recht hoog te houden. Bankiers hebben de zorg over een goede omgang met het geld. Vroeger stonden deze beroepsgroepen in aanzien, maar in de laatste jaren staan ze in een kwaad daglicht. Wat is eerlijk, wat is recht?

De hele maatschappij is hard geworden. Kijk eens naar Spanje. De helft van de jonge mensen zit zonder werk. Er zijn veel tegenstellingen en die worden steeds harder. Bankiers staan te boek als zakkenvullers. Een jonge bankier merkt, wanneer hij op een verjaardagsfeestje komt, dat hij per definitie niet meer de persoon kan zijn die hij wil zijn.

In Zuid-Afrika is in de jaren negentig, onder Tutu en Mandela, iets heel bijzonders gebeurd. Het land rekende af met het verleden van apartheid. Dit gebeurde niet door wraak te nemen op de schuldigen, maar door te kiezen voor verzoening. Dat is typisch een actie van de Heilige Geest. Het gaat tegen de natuur van de mens in. Het spreekt de mensen aan op hun tweede natuur. In ieder mens zit een goede en een slechte kamer. Het verschil tussen een goed en een slecht mens is niet altijd een echte keuze. Maar in onze maatschappij word je zonder pardon ingedeeld in een categorie. Wij moeten daar iets tegenover stellen. Plekken van verzoening vallen steeds meer weg. Alleen als je mensen van aangezicht tot aangezicht ontmoet kun je de verharding keren. Dan komt God naast ons staan. Zulke plekken van 'ik en jij' zijn hard nodig.

De torens van de grote kantoren roepen het beeld op van de toren van Babel, en daarmee van de Babylonische spraakverwarring. De situatie die ontstaan is, met harde, genadeloze tegenstellingen, moeten we ten goede zien te keren. Hoe kunnen

Onder Ons Provincie Nederland

we een huis stichten waar mensen elkaar van aangezicht tot aangezicht ontmoeten? En hoe heeft het zo ver kunnen komen dat de tegenstellingen zo hard zijn geworden? Hoe heeft het zo ver kunnen komen dat 30% van de jonge mensen op de Zuidas tussen hun 30^e en hun 35^e een burn-out krijgen?

Het doet denken aan Saulus, die de volgelingen van Jezus vervolgt. Hij bestrijdt hen te vuur en te zwaard. Hij gaat naar Damascus om hen gevangen te nemen en naar Jeruzalem te voeren. Dan is er opeens het licht dat hem omstraalt. Hij valt op de grond en hoort een stem: 'Saul, Saul, waarom vervolg je mij?' (Hand. 9,4). Let op de parallel met die andere Saul, die met David te maken krijgt (1 Sam.24,15). Saulus' ogen zijn open, maar hij ziet niets. Hij gaat de poort van Damascus binnen. De poort doet denken aan het nieuwe Jeruzalem uit de Openbaring (Openb.21). De nieuwe Stad. Daarom hebben wij ons centrum De Nieuwe Poort genoemd. De hele wereld mag de Stad in en uit. Saulus gaat een huis binnen. Hij wordt ontvangen door Ananias (=hij die genadig is). Ananias, die de reputatie van Saulus kent, moet ook even schakelen: 'Heer, van veel kanten heb ik gehoord over deze man en over al het kwaad dat hij uw heiligen in Jeruzalem heeft aangedaan.' Maar hij wordt bekeerd, en zegt vervolgens: 'Saul, je bent mij een broeder.'

Deze teksten lees ik met mensen die ze helemaal niet kennen. De verwijzingen van Saulus naar Saul en van de poort van Damascus naar de poorten van het Nieuwe Jeruzalem, kunnen zij uit zichzelf niet maken. Je moet de bijbel lezen in gezelschap, met iemand die het boek kan ontsluiten. Wij moeten mensen blijven vertellen van een ander verhaal.

Daarom pleit ik voor het openen van dit soort huizen. Geen virtuele, op internet, maar fysieke huizen. We moeten ecclesia vormen. Het woord ecclesia komt van het woord kaleo, wat roepen betekent. In de ecclesia roepen de mensen de Schrift uit naar elkaar. Op hun weg naar het Beloofde Land.

Ruben van Swieten

Het verhaal uit Amsterdam

We zijn alweer 10 maanden in Amsterdam en kijken terug op een mooie zomer met tal van gebeurtenissen. Op 1 juli werd in het Oosterpark het Ketu Koti festival gevierd: de nationale herdenking en viering van de afschaffing van de slavernij in Suriname en de Antillen. Met dit jaarlijkse festival wordt stilgestaan bij het verleden, vooruit gekeken

Onder Ons Provincie Nederland

naar de toekomst en vrijheid, gelijkheid en verbondenheid gevierd. Het was een kleurrijke en leerzame dag.

In augustus hebben we met 8 vrouwen van de Migrant Moeder en Kind (MMK) groep een uitstapje gemaakt naar Steyl. Daar werden we hartelijk ontvangen met Limburgse vlaai in het Missiemuseum en later nog een keer bij de zusters. Het was een prachtdag en de vrouwen hebben genoten.

Verder was Clara van de MMK groep 10 dagen met haar kinderen bij ons te gast voor noodopvang. Gelukkig heeft ze nu haar eigen plek. Ook andere vrouwen van de MMK bezochten ons om hun zorgen en verhaal met ons te delen.

De Sant'Egidio gemeenschap die sinds het begin van dit jaar gevestigd was bij ons in het parochiehuis verhuisde in september naar de leegstaande Mozes en Aäronkerk aan het Waterlooplein. Elke week hadden ze op vrijdagavond een viering verzorgd waarna enkele jongeren met pakjes brood voor de daklozen op weg gingen. Het vertrek van de gemeenschap was een teleurstelling voor de parochie maar er was ook begrip voor de keuze om naar het hart van de stad te verhuizen.

Met het vertrek van de St'Egidio gemeenschap is er voor ons meer ruimte beschikbaar gekomen voor huisvesting van een SSpS gemeenschap. Het Provinciaal Bestuur (PB) en de parochie hebben al te kennen gegeven dat ze dit graag willen. Op 17 oktober brachten we samen met Zr. Melina, Zr. Willibrord en P. Leo Nederstigt een kennismakingsbezoek aan Mgr. Punt; de bisschop van Haarlem-Amsterdam. Hij ontving ons hartelijk en heette ons welkom in zijn diocesis. Hij beloofde dit nog in een officiële brief aan het PB te bevestigen.

Ook is er nu meer ruimte voor ons om samen met de SVD en de parochie een diaconaal-missionair programma te ontwikkelen. Ondertussen hebben we ook al een bouwplan gemaakt samen met Zr. Willibrord en dat voorgelegd aan het PB en het parochiebestuur. Stap voor stap gaan we verder met Gods Geest onderweg.

Zr. Judith

Jeroen durft het aan

Wie is Jeroen?

Jeroen is een jonge man van rond de 20 jaar. Verslaafd . . . alcohol verslaafd. Tot zijn eigen verdriet en nog meer tot verdriet van zijn ouders en zussen. Hoe moet dat verder? Wat moet hij doen, of misschien beter gezegd: wat moet hij laten? En wie kan hem daarbij helpen? Een vraag voor alle betrokkenen. Totdat via mond-op-mond-reclame een nog onbekende naam van een gemeenschap wordt genoemd: “De Cenacolo Gemeenschap”.

Deze gemeenschap werd in 1983 opgericht door Zr. Elvira Petrozzi in de Italiaanse stad Saluzzo. Haar doel was om jongeren in nood-al of niet verslaafd aan drugs, gokken, alcohol-bij te staan een nieuw leven op te bouwen en te helpen in een “school van het leven” weer zin in het leven te vinden. Zr. Elvira had van nabij meegemaakt hoe alcoholverslaving van het leven een ruïne kan maken. Haar vader was daarvan een duidelijk voorbeeld geweest. Zij voelde zich verplicht daar iets aan te gaan doen.

Haar initiatief ontwikkelde zich voorspoedig. Momenteel zijn er zo’n zestig gemeenschappen verspreid in tal van landen, onder andere in Italië, de Verenigde Staten, Dominicaanse Republiek, Engeland, Ierland, Frankrijk, Kroatië, Bosnië-Herzegovina . . . (Nee, nog niet in Nederland!)

De Cenacolo Gemeenschappen hebben het karakter van leefgemeenschappen waarin deze jongeren aan hun nieuwe leven kunnen werken in een omgeving van spiritualiteit en gemeenschapszin, die gevoed wordt vanuit de katholieke geloofsbeleving. Men hoeft echter niet per se een gelovige te zijn om zich tijdelijk bij de gemeenschap aan te sluiten.

In de gemeenschap is geen apotheek, noch zijn er behandelingen op basis van alcohol of drugs. Ook wanneer een nieuwe jongere het moeilijk heeft, wordt er geen enkele medicijn gebruikt. Hun medicijn is de “beschermengel”. Deze beschermengel is een jongere, die minimaal een half jaar in de gemeenschap woont en die zich ontfermt over de nieuwe jongere. Hij heeft de opdracht om hem de stijl van leven in de gemeenschap over te brengen. En dat niet enkele uren per dag of per week, neen, 24 uur per etmaal leeft hij aan de zijde van de pas gekomen jongere!

Het leven in de gemeenschap is sober, zij onderhouden voor een deel zichzelf door middel van ambachtelijke en agrarische arbeid. Verder ontvangen zij giften van donateurs en van de familie van de verslaafden.

Er heerst een strenge discipline: om 6.00 uur opstaan, om 22.30 uur naar bed, er zijn tijden van gebed en groeps gesprekken, van werk en van sport. Het leven met en in een gemeenschap neemt een belangrijke plaats in. Ook dat is een leer- en oefenproces. De jongeren gaan na ongeveer twee jaar voor een week naar huis op “Verifica”, dat is om te verifiëren hoe ver ze zijn, of ze de wereld weer aan kunnen met alle uitdagingen van alcohol, drugs, hectiek en ook om het weer samen zijn met het gezin en familie, want ze zijn veranderd na die twee jaar.

Er zou nog veel meer te vertellen zijn, maar nu terug naar Jeroen.

Begin februari 2011 is Jeroen begonnen in Hondeghem in Frankrijk, waar hij startte met een ‘proefweek’. Hij liep vijf dagen mee. ’s Morgens moest hij om 9.00 uur daar zijn en ’s avonds om 17.00 uur mocht hij weer naar huis. Elke dag werd gecontroleerd of hij iets van alcohol, drugs of iets dergelijks bij zich had. Na deze vijf dagen werd er van beide kanten gekeken of Jeroen in de gemeenschap mocht en of hij dat zelf ook wilde ... Ja, Jeroen durfde het aan!

Hij is in februari 2011 naar Saluzzo/Italië gegaan. Hij heeft sindsdien in verschillende gemeenschappen geleefd: in Engeland, Italië, Bosnië-Herzegovina en is nu weer in zijn eerste plaats Saluzzo. Wanneer hij voorgoed naar huis komt is nog niet bekend. Wel is hij thuis geweest tijdens de ziekte van zijn oma, mijn zus Anna, en ook was hij bij haar begrafenis in maart van dit jaar.

Voor de ouders en andere familieleden is er elke derde zaterdag van de maand een contact- en bezinningsdag in Antwerpen. Als tante van Jeroen (Henk is ’n zoon van Anna) ben ik zaterdag 18 oktober met Henk en zijn vrouw Marianne meegegaan naar zo’n bijeenkomst. Dergelijke dagen zijn voor de ouders en anderen die er aan deelnemen verrijkend en ondersteunend. Allen hebben in feite dezelfde problemen en zijn toch ook weer zeer verschillend. De openheid voor elkaar was opvallend, je mocht getuigen zijn droevige en vreugdevolle gesprekken. Wat mij ook bijzonder opviel was dat de moeder van een ex-verslaafde de organisatie en de leiding van deze dagen heeft. En de betreffende zoon is daarbij haar rechterhand! Er waren trouwens meerdere ex-verslaafden aanwezig en deze zorgden er mee voor dat we een heel levendige Eucharistieviering hadden. De gezangen waren in het Italiaans en naar het schijnt zingt men in Italië met het hele lichaam!

Het deed goed zulke blijde, ontspannen jonge mensen te ontmoeten, ze stralen uit dat ze gelukkig zijn. Ik ben blij en dankbaar dat ik deze dag mee mocht maken.

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met henknies@online.nl of telefoonnummer 0495 641 543 of zie ook bij Google: Comunita Cenacolo of Cenacolo Gemeenschap

Zr. Marie José Geurts

De Wereldmaaltijd

Op 16 oktober wereldvoedseldag werd met vele manifestaties aandacht gevraagd voor het voedselsysteem en voor de pijnlijke paradox dat bijna één miljard mensen honger lijden terwijl ruim een miljard mensen overgewicht hebben. Als de landbouwopbrengsten gelijk zouden worden verdeeld over alle wereldbewoners is er volgens de voedsel- en landbouworganisatie van de Verenigde Natie (FAO), genoeg om elke wereldburger te kunnen voeden.

Om hier nog eens speciaal op te wijzen organiseerden het Afrika Europa Netwerk (AEN) samen met onze community in Tilburg op 19 november 2014 een maaltijd ingebouwd in een informatie programma. Deze bijeenkomst werd bijgewoond door 23 parochianen.

Hierbij werden inlichtingen gegeven hoe het voedsel wereldwijd verdeeld is. Vervolgens keken we naar een filmpje over landroof in Oeganda. Meestal spelen politiek en macht een belangrijke rol. Daarom hebben veel mensen in Oeganda hun land verloren. Daarna reageerden we met een korte discussie over wat we kunnen doen in verband met deze realiteit.

Vlees

In de Wereldmaaltijd is geen vlees opgenomen. Dat is niet zonder reden gedaan. De productie van vlees zorgt namelijk voor een enorme verspilling van voedsel. Voor het voeren van de veestapel worden veel landbouwproducten gebruikt die voor menselijke consumptie geschikt zijn.

Voor meer informatie over vlees kunt u terecht bij deze websites: www.eerlijkovervlees.nl of www.voedingscentrum.nl of www.milieucentraal.nl

Vis

Ook vis is niet opgenomen in de Wereldmaaltijd. Dat heeft twee belangrijke oorzaken. Allereerst is er sprake van een sterke overbevissing, waardoor de hoeveelheid vis per hectare sterk vermindert. Verder is slechts een deel van de vis afkomstig uit de zeevisserij. Het andere deel komt uit de 'aqua cultuur', een soort intensieve viskwekerij.

Wilt u meer weten over verantwoord gevangen vis kijk dan op: www.wnf.nl of www.goedeviss.nl of www.noordzee.nl

Genoeg voor iedereen

De Wereldmaaltijd laat zien dat er meer dan genoeg voedsel is voor iedereen. De FAO productiecijfers van de afgelopen 25 jaar tonen aan dat ondanks een stijging van de wereldbevolking met meer dan twee miljard mensen, de voedselproductie gelijke tred heeft weten te houden. Toch is er honger en ondervoeding op grote schaal. Bijna één miljard mensen in de wereld zijn chronisch ondervoed.

De vrijwillige bijdrage bedroeg ruim € 250. Het was een informatieve bijeenkomst waarbij we geconfronteerd werden met de realiteit van de voedsel problemen in onze wereld.

Zr. Lili

In memoriam

“De Heilige Drieëne God leve in onze harten en in de harten van alle mensen”

Arnold Janssen

Zuster Defensora SSpS

Maria Helena van Gogh

Geboren	: 01-12-1920	Duisburg, Duitsland bisdom Münster
Ingetreden	: 10-09-1943	Mariënaau Duitsland
Eerste Geloften	: 02-07-1948	Mariabosch Baexem
Eeuwige Geloften	: 02-07-1953	Mariabosch Baexem
Overleden	: 21-11-2014	Uden
Begraven	: 25-11-2024	Uden

Onder Ons Provincie Nederland

Zuster Defensora groeide op met haar acht jaar oudere zus Antoinette. Deze overleed onverwacht op 23-jarige leeftijd. Dat was voor zuster Defensora heel ingrijpend. Ze had van haar moeder geleerd op God te blijven vertrouwen en haar zorgen bij Moeder Maria aan te bevelen.

Zij ging in Haan-Duitsland, de verpleegsteropleiding volgen en heeft zich in de oorlog als verpleegkundige ingezet voor mensen in nood. Waarschijnlijk is haar verlangen om mensen te helpen in die tijd extra versterkt. De uitspraak van Arnold Janssen: *“Dat God moge leven in onze harten en in de harten van alle mensen”*, was er mede aanleiding toe dat ze op 25-jarige leeftijd intrad bij de Missiezusters Dienaressen van de H. Geest in Baexem. In 1953 kreeg zij missiebenoeming voor Ghana, waar zij 58 jaar met veel blijheid en humor heeft geleefd en gewerkt voor kinderen, zieken, moeders en minderbedeelden. Haar grootste vreugde was uitdelen van alles wat ze zelf ontvangen had.

Twee keer moest ze om gezondheidsredenen terugkomen naar Nederland voor een heupoperatie. Teruggaan naar Ghana was voor haar iedere keer vanzelfsprekend. Maar toen haar gezondheid steeds verder achteruit ging kon ze er wel-zij met grote tegenzin-mee instemmen om voorgoed terug te komen. Anky Kneepkens, haar vriendin, die zij als haar dochter beschouwde, had haar heel vaak bezocht in Ghana. Toen deze in september 2011 weer eens terugkwam uit Ghana heeft ze zuster Defensora meegebracht en kon zij de intrek nemen in het “Retraitehuis” in Uden. De omschakeling was enorm voor haar, maar geleidelijk aan kon ze toch zeggen: *“Ik ben blij dat ik hier ben”*! Zij heeft ons laten zien wat Godsvertrouwen voor haar inhield. De dagelijkse Eucharistieviering en het gemeenschappelijk leven waren voor haar van groot belang.

Heel vaak, ook toen ze nog in Ghana was, heeft ze gezegd en geschreven: *“Der liebe Heiland soll mich doch holen”*! We zijn blij en dankbaar dat haar wens in vervulling is gegaan. En we danken haar voor haar grote inzet voor zoveel mensen.

Moge ze voor altijd in Gods Vrede en Liefde leven.

In haar afscheids-dankwoord schrijft ze onder meer: *“Ik heb een nieuw adres. De 21ste november kwam de Heer en heeft mij thuis gehaald. Hem zij lof en eer . . .*

. . . Ik heb Hem vaak gezegd: ‘Als u me roept, kan ik niet de hele dag Alleluja zingen. Zorg ervoor dat ik voor iets kan zorgen’. Nu kan ik iets voor u doen. Probeert u het maar!.

Zr. Marie José Geurts

Mededelingen

Namens alle zusters van de Provincie Nederland wensen we jullie...

Proficiat voor jullie professiefeest.

Jubilarissen 2015

Zr. Addolorata	2 januari	65 jaar
Zr. Coleta	2 januari	65 jaar
Zr. Chrestina	2 juli	60 jaar
Zr. Theodereta	2 januari	60 jaar
Zr. Zr. Michèle	2 januari	60 jaar
Zr. Sophie	2 januari	60 jaar
Zr. Thérèse Pauline	6 juli	50 jaar

Adres van Onder Ons:

Provinciaal Missiezusters Dienaressen v.d. Heilige Geest.

Volkelseweg 30, 5405 Uden.

newonderons@gmail.com

Kerstwens

Vredig kijken de lichtjes
mij hoopvol aan
als ik mijn woorden dicht
om iedereen te wensen
een jaar vol helder licht

Vredig waakt de nacht
over het feest dat op ons wacht
om iedereen te wensen
een jaar heel teder zacht
ja vredig, hoop ik
dat vrede ons hervindt
om te herdenken
dat we allemaal
geboren zijn als kind
om wie wij zijn
bemind.

featurepics.com, milnz